

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Р4 г 84/21
5.8.2021. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, судија Весна Станковић, као судија појединац, у поступку предлагача АА а.д. из ..., ..., ..., чији је заступник генерални директор АА1, а пуномоћник Ана Никшић, адвокат из Београда, Војводе Миленка 1/11, одлучујући о приговору предлагача за заштиту права на суђење у разумном року, дана 5.8.2021. године донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснован приговор предлагача поднет ради заштите права на суђење у разумном року у предмету Апелационог суда у Београду Гж – 1794/20.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Приговором поднетим дана 15.7.2021. године предлагач је тражио утврђење повреде права на суђење у разумном року у предмету Апелационог суда у Београду Гж – 1794/20 и налагање поступајућем судији предузимање свих неопходних процесних радњи и мера у циљу што хитнијег окончања поступка.

У реферату тужбе је наведено да је пресуда Вишег суда у Београду П – 492/14 од 18.1.2017. године којом је одлучено о тужбеном захтеву тужилаца АА2, АА3 и АА4, као правних следбеница покојног АА5 и о противтужбеном захтеву тужене АА из ... у жалбеном поступку размотрена пресудом Апелационог суда у Београду Гж – 223/18 од 18.1.2018. године исправљеном решењем Гж – 223/18 од 11.4.2018. године, али је у поступку по ванредном правном леку пресудом Врховног касационог суда Рев – 364/18

од 20.11.2019. године другостепена одлука делимично укинута и предмет је враћен Апелационом суду у Београду ради поновног одлучивања у жалбеном поступку. По пријему списка предмета након окончаног ревизијског поступка, Апелациони суд у Београду у периоду од 2.3.2020. године до доношења решења Гж – 1794/20 дана 20.5.2021. године којим је рочиште за главну расправу заказао за 1.7.2021. године, није предузео ниједну процесну радњу чиме је у поступку покренутом тужбом поднетом дана 11.5.2000. године повредио предлагачево право на суђење у разумном року. Осим наведеног, неоправдано дугог непоступања, Апелациони суд у Београду на рочишту одржаном дана 1.7.2021. године усвојио доказни предлог тужиоца и одредио економско – финансијско вештачење, чиме се стварају услови за евентуално преиначење тужбе, што је по мишљењу предлагача у другостепеном поступку недопустиво имајући у виду одредбе члана 314 и члана 372 ЗПП.

Поступајући сходно члану 7 став 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року, о изјављеном приговору поднетом сходно члану 5 став 1 истог закона, о изјављеном приговору одлучивао је судија одређен годишњим распоредом послова у суду.

У циљу благовременог доношења одлуке о истакнутом приговору, сагласно члану 9 став 1 и 2 у вези са чланом 7 став 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року, од поступајућег судије известиоца прибављен је извештај о стању у предмету у коме је наведено следеће:

"По пријему списка Гж – 223/18 (сада Гж – 1794/20), којим је рад распоређен решењем Управе Апелационог суда у Београду I Су – 2285/17 од 12.2.2017. године, по приговору тужила АА2, АА3 и АА4 поднетом дана 15.1.2018. године о току поступка у овој парници изјаснила сам се на следећи начин: Правни претходник тужилаца је поднео тужбу Првом општинском суду у Београду, у предмету П. 2706/2000 дана 11.05.2000. године, против туженог АА из ..., ради утврђења, поништаја уговора, исплате дуга и накнаде штете. Предмет спора је теретно возило које је било предмет закљученог уговора о лизингу, између парничних странака. То возило је тужени тужиоцу одузео дана 02.02.2000. године и тако га спречио да обавља превозничку делатност којом се бави у виду регистрованог занимања, због чега је тужилац тражио да суд туженог обавезе да му накнади штету коју је због тога претрпео. Суд је, налогом од 25.05.2000. године, оставио тужиоцу рок од 10 дана да достави све приложене доказе, а тужилац је по том налогу поступио дана 04.07.2000. године. Потом је суд дописом од 01.12.2000. године туженом наложио да се изјасни о тужби, а тужени је, у одговору на тужбу, истакао противтужбени захтев којим је тражио да суд тужиоца обавезе да му исплати износ од 70.023,22 динара. Прво рочиште које је суд заказао дана 12.07.2001. године, није одржано јер тужени није уредно позван, па је наредно рочиште заказано за 06.09.2001. године. То рочиште је одржано, а на истом је пуномоћнику тужиоца наложено да уреди тужбу у делу где је тражио регистрацију возила. Такође је одређено извођење доказа саслушањем сведока, а наредно рочиште је заказано за 24.10.2001. године. То рочиште је одложено, јер је у изгледу било мирно решење спора. Рочиште заказано за 19.11.2001. године, је такође одложено ради покушаја мирног решења спора, а поднеском од 07.03.2002. године суд је обавештен да

није дошло до мирног решења спора, те је предложено да се рочиште закаже. Суд је рочиште заказао за 19.06.2002. године, које није одржано због недостатка процесних претпоставки, а из истог разлога је одложено и рочиште заказано за 23.09.2002. године. Рочиште заказано за 21.10.2002. године је одложено, јер су се пуномоћници странака изјаснили да нису упознати са предметом спора. Рочиште заказано за 25.12.2002. године је одржано и на том рочишту је покушано закључење судског поравнања, до чега није дошло, па је наредно рочиште заказано за 20.02.2003. године. То рочиште је одржано и одређено је извођење доказа саслушањем тужиоца, па је наредно рочиште заказано за 15.04.2003. године и одложено је ради истовременог саслушања сведока и тужиоца у својству парничне странке. Наредно рочиште заказано за 10.06.2003. године је одржано, саслушан је сведок, као и тужилац, а одређено је и извођење доказа вештачењем преко вештака економско-финансијске струке на околност утврђивања постојања дуга и његове висине, како по тужби, тако и по противтужби. Дана 27.06.2003. године, тужилац је доставио доказ о уплаћеним трошковима вештачења, а налаз вештака достављен је суду дана 21.06.2004. године. Након достављања налаза, рочиште је заказано за 29.10.2004. године. Дана 22.10.2004. године, тужилац се изјаснио на налаз и мишљење наводећи да нема примедбе, па је уредио тужбени захтев у складу са налазом. Рочиште заказано за 29.10.2004. године је одложено, јер је на том рочишту пуномоћнику туженог уручен поднесак којим је тужилац уредио тужбени захтев. Наредно рочиште је заказано за 26.11.2004. године, а исто је одложено уз налог туженом да у року од 10 дана достави суду, у писаном поднеску, примедбе на налаз и мишљење вештака. Тужени се поднеском од 26.11.2004. године изјаснио на налаз вештака, па је суд рочиште заказао за 28.12.2004. године, које је одложено ради саслушања судског вештака и његовог изјашњења о примедбама туженог. Наредно рочиште заказано је за 18.05.2005. године, а одложено је због спречености поступајуће судије. На рочишту одржаном дана 23.06.2005. године саслушан је судски вештак, а наредно рочиште заказано је за 18.07.2005. године. То рочиште је одложено јер је тужени тражио одлагање, пошто му је поднесак тужиоца од 05.07.2005. године, уручен 12.07.2005. године и није стигао да га проучи. Наредно рочиште заказано је за 05.09.2005. године. Поднеском од 25.08.2005. године тужени је предложио ново вештачење путем вештака економско-финансијске струке Милана Зјајића. Рочиште заказано за 05.09.2005. године одложено због спречености поступајуће судије. Рочиште заказано за 10.11.2005. године је одложено ради покушаја окончања спора путем медијације, која је одржана дана 01.03.2006. године, а није успела. Поднеском од 19.04.2006. године тужилац је уредио тужбу, а рочиште заказано за 19.05.2006. године је одложено због обуставе рада дактилографа. Наредно је заказано за 04.07.2006. године, када је одржано и одложено ради саслушања тужиоца у својству парничне странке. Рочиште заказано за 04.07.2006. године, одложено је због спречености поступајуће судије, а наредно заказано за 24.10.2006. године. Поднеском туженог од 04.09.2006. године, исти се изјаснио о наводима из поднеска тужиоца од 19.04.2006. године и о налогу суда са рочишта од 04.07.2006. године. Рочиште је одржано дана 24.10.2006. године, а на том рочишту тужилац је повукао тужбу у делу у коме је тражио да суд утврди да је тужилац власник теретног возила, јер је тужени у међувремену, возило продао. Поднеском од 22.05.2009. године, тужилац је тражио да суд закаже рочиште, а поднеском од 09.06.2009. године уредио је тужбени захтев у складу са допунским налазом, тако што је тражио да суд пресудом поништи анекс уговора о

лизингу предметног теретног возила и анекс првог уговора о закупу теретног возила, као незаконит и обавезе туженог да тужиоцу, на име стицања без основа, на име разлике у обрачуну цене превоза настале у периоду од 03.03.1994. године до 23.12.1996. године, исплати износ од 110.008,00 динара са припадајућом законском каматом и да му, на име повраћаја закупнине по уговору о закупу, у периоду од 03.03.1994. године до 31.08.1999. године, исплати износ од 135.356,44 динара, са припадајућом законском затезном каматом, као и да обавезе туженог да тужиоцу, на име изгубљене добити, исплати износ од 18.957.288,45 динара, са законском затезном каматом. Поднеском од 07.10.2000. године тужилац је поново ургирао за заказивање рочишта, па је рочиште суд заказао за 23.11.2010. године, које није одржано због недостатка процесних претпоставки. Рочиште заказано за 08.04.2010. године, пред Вишим судом у Београду, је одржано, а наредно заказано за 20.05.2010. године није одржано на предлог пуномоћника парничних странака, како би се, у примереном року, изјаснили на наводе из примљених поднесака. Рочиште заказано за 23.12.2010. године је одржано, на истом је саслушан судски вештак, а наредно је заказано за 08.04.2011. године, ради саслушања сведока. Сведоци нису приступили на то рочиште, па је наредно заказано за 20.09.2011. године, а потом за 24.01.2012. године, да би коначно, на рочишту одржаном дана 17.05.2012. године, био саслушан један сведок, а наредно рочиште одложено за 24.10.2012. године, ради саслушања другог сведока. На рочишту одржаном дана 24.10.2012. године главна расправа је закључена и донета пресуда П. 45/2010 којом је усвојен тужбени захтев и утврђено да су анекс уговора о лизингу теретног возила, закљученог између тужиоца и туженог дана 12.01.1999. године и анекс 1 уговора о закупу, апсолутно ништави, па је тужени обавезан да тужиоцу, по основу стицања без основа, исплати износ од 110.821,00 динара са каматом и да му на основу повраћаја закупнине исплати износ од 135.356,44 динара, на име изгубљене добити износ од 18.957.288,45 динара, са каматом, а одбијен је противтужбени захтев туженог. Против те пресуде жалбу је изјавио тужени, а тужилац је доставио одговор на жалбу, па је решењем Апелационог суда у Београду Гж 1950/13 од 18.06.2014. године та пресуда укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење. Првостепени суд је рочиште заказао за 21.11.2014. године, које није одржано због штрајка адвоката, а наредно је заказано за 23.12.2014. године. Тужилац је поднеском обавестио суд да није у могућности да приступи на то рочиште, због штрајка адвоката, па је то рочиште одложено, а наредно заказано за 02.02.2015. године. То рочиште је одржано, па је на истом суд обавештен да је тужилац у међувремену преминуо. Наредно рочиште заказано је за 02.03.2015. године, које је одржано и одложено ради саслушања сведока и допунског вештачења. Рочиште заказано за 02.04.2015. године одложено је ради саслушања сведока, а поднеском од 11.05.2015. године суд је обавештен да је тужиља Десанка Точиловић преминула, па је рочиште заказано за 14.05.2015. године и одржано, а на том рочишту одређено је ново вештачење преко комисије вештака економско-финансијске струке. Рочиште заказано за 24.09.2015. године је одложено, јер су списи били код вештака, а наредно је заказано за 30.11.2015. године. Тог дана, комисија вештака доставила је налаз и мишљење па је рочиште одложено, ради изјашњења странака на тај налаз. Поднеском од 10.12.2015. године тужиоци су се изјаснили о налазу и предложили да се одреди допунско вештачење. Рочиште заказано за 27.11.2015. године је одложено, како би се тужени изјаснио о налазу вештака. Тужени се изјаснио дана 24.12.2015. године, па је рочиште заказано за 24.02.2016. године. То

рочиште је одржано и усвојен доказни предлог тужилаца у погледу допуне налаза и мишљења вештака. Наредно рочиште је заказано за 08.04.2016. године. То рочиште је одложено, јер су списи предмета били код вештака, а комисија вештака се, поднеском од 23.05.2016. године изјаснила о поднеску тужене од 24.02.2016. године. Поднеском од 23.05.2016. године, комисија вештака је извршила допунско вештачење, па је рочиште заказано за 23.05.2016. године, а није одржано због спречености поступајуће судије. Наредно рочиште заказано је за 14.07.2016. године. На рочишту одржаном дана 27.09.2016. године саслушани су судски вештаци, одређено је допунско вештачење, а наредно рочиште заказано за 03.11.2016. године. То рочиште је одложено ради изјашњења странака о допунском налазу и мишљењу вештака. Тужилац се изјаснио дана 01.12.2016. године, па је наредно рочиште заказано за 18.01.2017. године, на ком су саслушани судски вештаци, а главна расправа закључена. Пресуда је експедована из суда дана 07.03.2017. године, а жалбу су против исте дана 22.03.2017. године изјавили тужиоци, као и тужени поднеском од 28.03.2017. године. Наредба да се спис предмета достави Апелационом суду ради одлуке о жалби дата је 11.05.2017. године, а предмет је примљен у Апелационом суду у Београду и предат већу у рад дана 19.05.2017. године. године, након чега је изнет на седницу већа дана 18.01.2018. године.

Наведеним странкама је решењем P4 г – 2/18 од 29.1.2018. године утврђена повреда права на суђење у разумном року.

По окончању ревизијског поступка и достављању предмета Апелационом суду Београду у коме је евидентиран под бројем Гж – 1794/20, услед увођења ванредног стања и нарушености мог здравља вирусом КОВИД 19, нова расправа пред другостепеним судом отворена је решењем донетим дана 20.5.2021. године, а по одржавању првог рочишта заказаног за 1.7.2021. године, наредна расправа заказана је 23.9.2021. године.

Обзиром да је по ревизији укинут део пресуде Апелационог суда којим је тужиоцима досуђена изгубљена зарада њиховог правног претходника, уз налог да је потребно да судови утврде да ли би првобитни тужилац ипак могао и даље да врши превоз робе за тужену, као и да ли је пре спорног догађаја вршио услуге превоза и за трећа лица и у којој мери (иако је уговором са туженим постојала његова обавеза са врши само превоз за туженог) те да ли би узимајући у обзир стање на тржишту, након одузимања возила, могао ту делатност да обавља и даље вршењем превоза робе за друга правна и физичка лица, у којој мери и колике приходе односно колику добит би у том случају остваривао, то је након одржаног рочишта, поднеском пуномоћника тужилаца од 15.07.2021. године предложено комисијско вештачење на околност висине изгубљене добити, након чега је истога дана изјављен приговор овде туженог.

У вези истакнутог приговора од стране туженог АА наводим да је у овом поступку утврђена повреда права тужилаца дугим трајањем поступка у којима је било периода неактивности судова, али треба ценити и понашање туженог који приликом бројних вештачења није достављао документацију ради вештачења, као и наводним предлозима туженог за мирно решење спора и закључење поравнања, због којих су одлагана бројна рочишта, при чему до мирног решења није дошло, те вештачењем

изгубљене добити на више начина, на које је тужени изјављивао бројне примедбе.

Треба нагласити да је тужени у конкретном случају правно лице чије пословање не трпи због поступка у коме тужиоци као правни следбеници лица коме је тужени одузео камион хладњачу, повредивши уговорне обавезе, покушавају да остваре накнаду штете. Наиме, правноснажно је утврђено да је тужени одузео камион правног претходника овде тужилаца и на тај начин истом нанео штету, а по схватању ВКС спорна је само њена висина, при чему је правноснажно одлучено о противтужбеном захтеву туженог.

Тужени није доказао да као правно лице трпи повреду права на суђење у разумном року, јер овај поступак за њега не представља никакву неизвесност у смислу остварења неког права, а у конкретном случају једине жртве повреде права на суђење у разумном року су управо овде тужиоци. Како су тужиоци у складу са налогом ВКС који сматра спорном висину штете предложили комисијско вештачење којим би се евентуално утврдила и већа штета него што је претходно досуђена (која је представљала минимум штете), при чему је тужени у овој фази поступка променио адвоката, то сам мишљења да је овај приговор само својеврсна злоупотреба процесног права, те да је управо изазван поднеском тужиоца који су предложили комисијско вештачење, те га сматрам својеврсним притиском на судеће веће да се поступак што пре оконча и не дозволи предложено вештачење.

Износ минималне штете у висини од 7.000.000,00 динара са припадајућом каматом од 18.1.2017. године, утврђен је вештачењем по налогу из претходног укидног решења Апелационог суда у Београду, а та штета је настала правном претходнику тужилаца управо одузимањем камиона од стране туженог због неисплаћивања цене камиона (која је обрачунавана на основу штицованог црног курса, а добит тужиоца на основу званичног курса у време инфлације) да би у току поступка бројним економско финансијским вештачењем утврђено да је исти претплатио цену камиона, у делу у коме је побијана пресуда по ревизији потврђена, те из које несумњиво произлази да је до штете правном претходнику тужиоца настало управо понашањем туженог, који је скривио и вођење овог поступка. Поред тога, у овој фази поступка тужени је променио адвоката, који се први пут појавила на рочишту у фази отворене расправе.

Напомињем да је наредно рочиште заказано за 23.09.2021. године у 10,00 часова, те да је на том рочишту одређено саслушање сведока, као и да је предвиђено окончање поступка на том или наредном рочишту, а у сваком случају најкасније до краја октобра 2021. године.

Из приговора предлагача туженог у поступку Гж – 1794/20 следи да независно од указивања на укупно трајање ове парнице, исти првенствено приговара раду Апелационог суда у Београду након доношења ревизијске одлуке и тај рад не само што сматра неоправдано дугим већ и процесно недопустивим. Међутим, разматрајући изјављени приговор Апелациони суд је оценио да је исти неоснован, из ког разлога је сходно члану 401 став 1 тачка 2 ЗПП одлучено као у правом ставу изреке овог решења.

Из реферата приговора и извештаја поступајућег судије известиоца следи да је по делимичном укидању пресуде Апелационог суда у Београду Гж – 223/18 од 18.1.2018. године пресудом Врховног касационог суда у Београду Рев – 3614/18 од 20.11.2019. године, предмет дана 2.3.2020. године враћен другостепеном суду ради поновног жалбеног разматрања. Услед општепознате пандемије Уредбом о роковима у судским поступцима за време ванредног стања проглашеног дана 15.3.2020. године (“Службени гласник РС”; број 38/20 од 20.3.2020. године), сви судски рокови престали су да теку од 15.3.2020. године до 6.5.2020. године када је донета одлука о укидању ванредног стања (“Службени гласник РС”, број 65/20 од 6.5.2020. године).

Наведено ванредно стање узроковало је одлагање поступања Апелационог суда у Београду у оквиру датог рока предвиђеног чланом 383 став 2 ЗПП, који је независно од своје инструкционе природе, без утицаја на конкретан случај, јер је сходно члану 383 став 4 ЗПП ради допуне доказне грађе у овом другостепеном поступку отворена расправа.

У складу са изјашњењем судије известиоца прибављеним сходно члану 9 став 1 Закона о заштити права на суђење у разумном року Апелациони суд је применом члана 4 истог закона оценио да због сложености поступања по тужби и противтужби са више одређених захтева истакнутих сходно члану 197 ЗПП, због бројних, вишеструко понављаних примедби на налаз и мишљење вештака финансијске струке, првенствено истицаних од стране туженог правног лица, као послодавца правног претходника тужилца и због околности да у раду Апелационог суда у Београду није било неоправданих периода непоступања нема услова за усвајање приговора предлагача АА из ...

Осим тога, из изложеног стања у спису следи да је противно својим процесним овлашћењима која је дужан да савесно примењује, сам предлагач допринео дужем трајању поступка, јер је више пута тражио одлагање рочишта и остављање рокова за покушај вансудског решења спорног односа, до чега није дошло, те да код неспорног основа потраживања и накнаде штете досуђене тужилцама у висини минималне зараде њиховог правног претходника, исту избегава да исплати, односно износ исплаћен након доношења пресуде Апелационог суда у Београду Гж – 223/18 од 18.1.2018. године настоји да рефундира, противећи се предлогу за извођење доказа допунским финансијским вештачењем због њиховог знатно вишег тужбеног захтева.

Приликом доношења своје одлуке по проговору предлагача Апелациони суд је имао у виду да, противно процесном поступању предлагача тужилце својим редовним одазивањем судским позивима нису допринеле дужем трајању поступка, да у правном положају предлагача који је и по становишту Врховног касационог суда одговоран за насталу штету (иста је тужилцама исплаћена у минималном износу обештећења, па је сада спорна само висина накнаде) нема неизвесности и да сходно члану 419 у вези са чланом 398 став 2 и 3 ЗПП, Апелациони суд поступа по налогу Врховног касационог суда датом у пресуди Рев – 3614/18 од 20.11.2019. године, те је и са тог становишта сматрао да нису испуњени услови за усвајање приговора.

Апелациони суд је ценио и остале наводе истакнуте у приговору предлагача, али их посебно не образлаже, сматрајући да су без утицаја на могућност његовог усвајања.

Како предлог није усвојен, то је као неоснован одбијен и захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

С у д и ј а
Весна Сганковић, с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења, у року од 8 дана од његовог пријема, дозвољена је жалба Председнику Врховног касационог суда, а преко Апелационог суда у Београду.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић